

Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті Ririro.com/uk. Наша місія - надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт. Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НЕЖ ЗНАННЯ

Beatrix Potter

Кравець із Глостера

У часи шпаг і перуків, пишних фраків з квітчастими лацканами, коли джентльмени носили оборки і золоті мереживні жилети з падуасу і тафти, у Глостері жив собі кравець.

Він сидів у вікні маленької крамнички на Вестгейт-стріт, схрестивши ноги на столі, з ранку до вечора.

Цілими днями, поки було світло, він шив і викроював, викроював атлас, помпадур і лютні; речі мали дивні назви і коштували дуже дорого за часів кравця з Глостера.

Але хоча він шив для своїх сусідів вишуканий шовк, сам він був дуже, дуже бідний - маленький дідок в окулярах, з прищуленим обличчям, старими кривими пальцями і в зношеному костюмі.

Він кроїв свої пальта без відходів, відповідно до свого вишитого полотна; це були дуже маленькі частини і шматки, які валялися на столі – "Занадто вузькі для чогось, хіба що жилетки для мишей", – сказав кравець.

Одного холодного дня перед Різдром кравець почав шити пальто з вишневого кордового шовку, розшитого братками і трояндами, і атласну жилетку кремового кольору, обшиту марлею і зеленим камвольним ситцем, – для мера Глостера.

Кравець працював і працював, і розмовляв сам із собою. Він міряв шовк, крутив його, крутив, крутив, обрізав ножицями; стіл був завалений відрізами вишневого кольору.

"Зовсім не широка, і розрізана навхрест; зовсім не широка; китиці для мишей і стрічки для натопту! Для мишей!" – сказав кравець з Глостера.

Коли сніжинки впали на маленькі свинцеві шибки і погасили світло, кравець закінчив свою денну роботу; весь шовк і атлас лежали розрізані на столі.

Дванадцять шматків для пальта і чотири шматки для жилета; кишенькові клапани, манжети, гудзики – все було в порядку. На підкладку для пальта була тонка жовта тафта, а на петлиці для жилета – вишневий твіст. І все було готове до зшивання вранці, все відміряне і достатнє – за винятком того, що не вистачало лише одного мотка вишневого крученого шовку.

Кравець вийшов зі своєї майстерні надвечір, бо не спав там ночами; зачинив вікно і замкнув двері, а ключ забрав. Ніхто не жив там вночі, крім маленьких коричневих мишей, і вони вбігали і вибігали без жодного ключа!

Адже за дерев'яними шпалерами всіх старих будинків у Глостері є маленькі мишачі сходи і потаємні двері-пастки; і миші бігають від будинку до будинку цими довгими вузькими проходами; вони можуть бігати по всьому місту, не виходячи на вулиці.

Але кравець вийшов зі своєї крамниці і пошкандибав по снігу додому. Він жив зовсім поруч, на Коледж-Корт, біля входу в Коледж-Грін; і хоча це був невеликий будинок, кравець був такий бідний, що винаймав лише кухню. Він жив сам зі своїм котом, якого звали Сімпкін.

Тепер цілими днями, поки кравець був на роботі, Сімпкін сам господарював у домі; а ще він дуже любив мишей, хоч і не давав їм атласу для пальт!

"Мяу?" - сказав кіт, коли кравець відчинив двері. "Мяу?"

Кравець відповів: "Сімпкіне, ми з тобою заробимо статок, але я втомлений до нестями. Візьми цю крупу (це наші останні чотири копійки) і, Сімпкіне, візьми порцеляновий глечик, купи хліба, молока і ковбаси. І, Сімпкіне, на останню копійку з наших чотирьох копійок купи мені один шматок шовку вишневого кольору. Але не забудь останньої копійки з чотирьох, Сімпкіне, а то я буду дуже засмучений, просто розчавлений через те, що у мене немає більше вишневих шовкових ниток для сюртука".

Тоді Сімпкін знову сказав: "Мяу?", взяв крупу і пшонку і вийшов у темряву.

Кравець дуже втомився і почав хворіти. Він сів біля вогнища і почав розмовляти сам з собою про це чудове пальто.

"Я зароблю собі статок, - думав він, - мер Глостера одружується на Різдво вранці, і він замовив пальто і вишитий жилет, підбиті жовтою тафтою, і цієї тафти вистачить; залишилося не більше клаптиків, ніж на мишачі приманки—"

І кравець почав, аж раптом, перервавши його, з комода, що стояв на другому кінці кухні, донеслося кілька дрібних звуків—

Ціп-ціп, ціп-ціп, ціп-ціп, ціп-ціп-ціп!

"Що б це могло бути?" - запитав кравець з Глостера, скочивши зі стільця. Комод був заставлений посудом і калачами, тарілками з вербовими візерунками, чайними чашками і горнятками.

Кравець перетнув кухню і зупинився біля комода, прислухаючись і дивлячись крізь окуляри. Знову з-під чайної чашки долинали ці кумедні звуки –

Ціп-ціп, ціп-ціп, ціп-ціп, ціп-ціп-ціп!

"Це дуже дивно", – сказав кравець з Глостера і підняв перевернуту догори дном чайну чашку.

Page 13 of 33

З неї вийшла маленька жива мишка і зробила реверанс кравцеві! Потім вона стрибнула з комода і сховалася під шпалерами. Кравець знову сів біля вогню, зігріваючи свої бідні замерзлі руки і бурмочучи собі під ніс— "Жилет викроєний з персикового атласу з тамбурним швом і бутонами троянд з прекрасного шовку з муліне. Чи мудро я зробив, що довірив свої останні чотири копійки Симпкіну? Сто двадцять петельок вишневого кольору!"

Page 14 of 33

Але в ту ж мить з комода донеслися інші дрібні звуки:

Ціп-ціп, ціп-ціп, ціп-ціп, ціп-ціп-ціп!

"Це щось надзвичайне!" – сказав кравець з Глостера і перевернув ще одну чашку з чаєм, що стояла догори дном.

Page 15 of 33

З неї вийшла маленька мишка-джентльмен і вклонилася кравцю! І тут з усіх куточків комода почувся хор маленьких постукувань, що звучали разом і відповідали одне одному, наче жуки-годинники у старій, поїденій черв'яками віконниці Ціп-ціп, ціп-ціп, ціп-ціп, ціп-ціп-ціп!

А з-під чайних чашок, з-під мисок і тазиків вискакували все нові й нові мишенята, які стрибали з комода й під шпалери.

Page 16 of 33

Кравець сів біля вогнища і почав нарікати: "Сто двадцять петельок з шовку вишневого кольору! Треба закінчити до полудня суботи, а сьогодні вже вечір вівторка. Чи правильно було випускати на волю цих мишей, які, безсумнівно, є власністю Симпкіна? На жаль, я пропав, бо не маю більше ниток!" Мишенята знову вийшли на волю, послухали кравця і звернули увагу на візерунок чудового пальта.

Вони перешіптувалися між собою про тафтяну підкладку і про маленькі жилети для мишок. А тоді всі разом побігли проходом за шпалерами, пищали й гукали одна до одної, перебігаючи від хати до хати; і коли Симпкін повернувся з глечиком молока, на кравецькій кухні не лишилося жодної миші!

Симпкін відчинив двері і вскочив у кімнату зі злим "Г-р-р-мяу!", як кіт, що розсердився, бо він ненавидів сніг, і сніг був у його вухах, і сніг був у його комірці на потилиці. Він поклав хліб і ковбасу на комод і понюхав.

"Симпкіне, - сказав кравець, - де мої нитки?"

Але Симпкін поставив на комод глечик з молоком і підозріло подивився на чайні чашки. Він хотів на вечерю маленьку товсту мишку!

"Симпкіне, - сказав кравець, - де мої нитки?"

Але Симпкін сховав маленький пакуночок потайки в чайнику, плюнув і загарчав на кравця; і якби Симпкін умів говорити, він би запитав: "Де моя мишка? "Де моя МИШКА?" "На жаль, я пропав!" - сказав кравець з Глостера і сумно пішов спати.

Цілу ніч Симпкін нишпорив по кухні, заглядав у шафи, під шпалери, у чайник, куди він сховав нитки, але так і не знайшов мишу!

Щоразу, коли кравець бурмотів і розмовляв уві сні, Симпкін казав: "Мяу-гер-р-в-ш-ш!" і видавав дивні жахливі звуки, як це роблять коти вночі.

Бідолашний старий кравець був дуже хворий на лихоманку, він крутився на своєму ліжку з чотирма стовпчиками, а уві сні все бурмотів: "Більше немає ниток! Більше немає ниток!"

Цілий день він прохворів, і наступного дня, і наступного; а що ж станеться з вишневим пальтом? У кравецькій крамниці на Вестгейт-стріт вишиті

шовк і атлас лежали розкроєні на столі, двадцять дірочок для гудзиків, і хто ж прийде їх зашивати, коли вікно заграшоване, а двері наглухо замкнені?

Але це не заважає маленьким коричневим мишеняткам; вони без жодних ключів забігають і вибігають з усіх старих будинків Глостера!

За дверима люди з базару вийшли, продираючись крізь сніг, щоб купити гусей та індиків і спекти різдвяні пироги; але для Симпкіна та бідолашного старого кравця з Глостера не буде різдвяної вечери. Кравець прохворів три дні і ночі, а потім настала ніч перед Різдом, дуже пізня ніч. Місяць піднявся над дахами і димарями і зазирнув через браму в Коледж-Корт. У вікнах не світилося, в будинках не чути було жодного звуку; все місто Глостер міцно спало під снігом.

І все ж таки Симпкін хотів своїх мишей, і він нявкав, стоячи біля ліжка з чотирма стовпчиками.

Але саме в старій казці всі звірі можуть розмовляти в ніч перед Різдом і вранці (хоча дуже мало людей чують їх або знають, що саме вони говорять).

Коли соборний годинник пробив дванадцять, пролунала відповідь – як відлуння дзвонів, – і Симпкін почув її, вийшов з дверей кравця і побрів по снігу.

З усіх дахів, фронтонів і старих дерев'яних будинків Глостера долинали тисячі веселих голосів, які співали старі різдвяні пісні – всі старі пісні, які я коли-небудь чув, і деякі, яких я не знаю, наприклад, дзвіночки Віттінгтона.

Першими і найгучніше прокричали півні: "Пані, вставайте, печіть пироги!"

"Ох, дзинь, дзинь, дзинь, дзинь!" – зітхнув Симпкін.

І ось на горищі запалали вогні, почувлися звуки танців, а з усіх боків прибігли коти.

"Гей, дзинь, дзинь, кіт зі скрипкою! Всі коти в Глостері – крім мене", – сказав Симпкін.

Під дерев'яними карнизами шпаки і горобці співали про різдвяні пироги; галки прокинулися на вежі собору; і хоча була середина ночі, співали дрозди і малинівки; повітря було сповнене маленьких щебечущих мелодій.

Але все це дуже дратувало бідолашного голодного Симпкіна! Особливо його дратували якісь маленькі пронизливі голоси з-за дерев'яної решітки. Я думаю, що це були кажани, бо у них завжди дуже тоненькі голоси – особливо на чорному морозі, коли вони розмовляють уві сні, як Кравець з Глостера. Вони сказали щось таємниче, що звучало так – "Дзижчить синя муха, гуде бджола,

Дзижчить і дзижчить, вони плачуть, і ми теж!"

і Симпкін пішов геть, нашорошивши вуха, наче у нього в капелюсі сиділа бджола.

З кравецької крамниці у Вестгейті долинало світло, і коли Симпкін підкрався, щоб зазирнути у вікно, воно було повне свічок. Почулося цокання ножиць і клацання ниток, а маленькі мишачі голосочки співали голосно і весело—

"Чотири і двадцять кравців
пішли ловити равликів,
А найкращий з них
Не хотів торкатись їх
хвостів,
Вона виставила роги.
Як маленька корівка,
Тікайте, кравці, тікайте! А
то вона вас усіх зараз
з'їсть!"

І мишачі голосочки без паузи знову заспівали.

"Просій вівсянку міледі,
Змели борошно для пані,
Поклади в каштан,
Нехай постоїть годину—"

"Мяу! Мяу!" - перебивав
Симпкін і шкрябав у двері.
Але ключ був під
подушкою кравця, і він не
міг потрапити всередину.

Мишенята тільки
засміялися і спробували іншу пісеньку "Три
мишенятка сіли прясти,
Йшла кицька повз і заглянула.
Що ви робите, мої маленькі?
Робимо пальта для панів.
Може, мені зайти і обірвати ваші нитки?"
О, ні, пані Кицько, ви ж нам голови відкусите!"

"Мяу! Мяу!" - кричав Симпкін. "Фей, дзінь,
дзінь?" - відповіли маленькі мишенята. "Фей
дзінь, дзінь, котику!
Лондонські купці носять багрянцю;
Шовк на комірі, золото на подолі,
Так весело марширують вони!"

Вони клацали наперстками, відмічаючи час, але жодна з пісень не сподобалася Симпкіну; він сопів і нявкав біля дверей крамниці.

"А потім я купив
Піпкін і Попкін,
Сліпкін і Слоскін,
І все за одну монетку—

і поклав на кухонний
комод!" - сказали грубі
маленькі мишенята.

"Мяу! Дряп! Дряп!" - штовхався Симпкін на підвіконні, а маленькі мишенята, що сиділи всередині, скочили і почали одночасно кричати тоненькими щебечучими голосочками: "Більше немає нитки! Більше немає нитки!" І вони зачинили віконниці і вигнали Симпкіна на вулицю.

Але крізь щілини у віконницях він все одно чув клацання наперстків і мишачі голосочки, що співали

"Більше немає нитки! Більше немає нитки!"

Симпкін вийшов з крамниці і попрямував додому, розмірковуючи в думках. Він знайшов бідолашного старого кравця без лихоманки, який мирно спав.

Тоді Симпкін навшипиньки взяв з чайника маленький клаптик шовку і подивився на нього при місячному світлі, і йому стало дуже соромно, що він такий поганий у порівнянні з цими хорошими маленькими мишенятами!

Коли кравець прокинувся вранці, перше, що він побачив на клаптиковій ковдрі, був моток вишневого крученого шовку, а біля його ліжка стояв розкаяний Симпкін!

"На жаль, я зовсім пропав, - сказав кравець з Глостера, - але у мене є мої нитки!"

Сонце світило на снігу, коли кравець встав, одягнувся і вийшов на вулицю, а перед ним біг Симпкін.

На димарях свистіли шпаки, співали дрозди та малинівки - але вони співали свої власні звуки, а не ті слова, що співали вночі.

"Ну от, - сказав кравець, - у мене є нитки, але ні сил, ні часу не вистачить, щоб зробити одну-єдину петельку, бо сьогодні Різдво!". Мер Глостера одружується опівдні, а де його вишневий сюртук?"

Він відчинив двері маленької крамнички на Вестгейт-стріт, і Симпкін вбіг туди, наче кіт, який чогось очікує.

Але там нікого не було! Навіть маленької коричневої мишки!

Дошки були виметеними; маленькі кінчики ниток і клаптики шовку були прибрані і зникли з підлоги.

А на столі - о, радість! вигукнув кравець - на тому місці, де він залишив розкросну тканину, лежав прекрасний готовий плащ і чудовий жилет.

На лицьовій стороні плаща були троянди і братки, а жилет був вишитий макама і волошками. Все було готово, окрім однієї-єдиної вишневої дірочки для гудзика, і там, де її не вистачало, був прикріплений клаптик паперу з такими словами, написаними дрібненьким, крихітним почерком "БІЛЬШЕ НЕМАЄ НИТКИ".

І відтоді почалася удача кравця з Глостера; він став дуже сильним і дуже багатим.

Він шив найпрекрасніші жилети для всіх багатих купців Глостера і для всіх прекрасних джентльменів з усієї країни.

Ніхто не бачив таких рюшів, таких вишитих манжетів і лацканів! Але найбільшим тріумфом були його гудзики.

Стібки в тих гудзиках були такі акуратні, що диву даєшся, як їх міг прошити старий чоловік в окулярах, з кривими старими пальцями і кравецьким наперстком.

Стібки в тих петлицях були такі маленькі, такі маленькі, що здавалося, ніби їх зробила маленька мишка!